

שיעורי חינוך

אידיש

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הדרכות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת קרח
שנת תשפ"ד

גליין
ס"ו

שיעורים אין חינוך

זונטאג פרשת כי תבא, שנת תשפ"ג

א מלמד מיט הארץ

דאס ווייסט נאר דער אייבערשטער, ווייל לאמיר זיך נישט נאָרן, דער נאטור ווי אזוי דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט איז אז א מענטש וואס איז קינט, א מענטש וואס איז שייך, קוקן אלע אויף אים, אפילו דער מלמד און לערערין, און עס איז דא קינדער וואס האבן דאס שיינקייט, ווען זיי קומען אריין צווישן קינדער קוקן אלע אויף זיי.

עס איז נישט געפערליך אז א קינד ציט אויפמערקזאמקייט, איך גיי נישט זאגן דו זאלסט אויפהערן קוקן אויף די באַהאַנדלע קינדער, אָבער דו דאַרפסט אויך געדענקען פון אלע קינדער, אלע קינדער מוזן זיין אייניג, און חס וחסלילה קיינער זאל נישט טרעטן אויף א צווייטן.

עס מעג זיין א פירער אין א פתח?

מלמדים פֿרעגן מיר זייער אסאך מאל, צי עס מעג זיין א פירער אין א פתח? דער ענטפער אויף דעם איז: עס ווענדט זיך; אויב דער פירער פארפירט נישט קיינעם, ער טרעט אויף נישט קיינעם און טוט נישט וויי אנדערע, נאר מען קלעבט צו אים ווייל ער איז א גוטע נשמה, און אלע לויפן אים נאך, איז נישט קיין פראבלעם, אָבער אויב דער פירער הייבט אן באַעלן'ה' אַנדערע קינדער, ער שלאגט אַנדערע קינדער, דער אייבערשטער זאל אַפּהיטן, אָדער ער איז שטערקער פונעם מלמד און לערערין, דער מלמד זאגט א ווארט און דער פירער קען באַאיינפלוסן די קינדער מען זאל טון פארקערט פונעם מלמד, אָדער ער מאכט חוזק פונעם מלמד, דאָרף מען אים אַראַפּ קלאפן.

איך וועל ענק זאגן דעם אמת, אלס

זיכער מאכן אז מען קומט אן צו יעדן

אזוי איז עס, עס זענען דא קינדער וואס טאנצן אריין אין יעדע זאך, זיי זענען גלייך אין דעם לימוד און אין דעם שפיל, עס קלאפט א מחיה, נאכדעם זענען דא קינדער וואס זיי זענען שטיל, פארמאכט און צעקלאפט. ביי די שטילע פארמאכטע בחורים טראכט מען אלץ 'באלד וועל איך שוין רעדן מיט אים', און עס גייט אריבער זונטאג, מאנטאג, דינסטאג, מיטוואך, דאנערשטאג, פרייטאג, און נאך א וואך, און נאך א וואך, און מען רעדט נישט מיט זיי, דערפאר, מוזן די מלמדים און לערערנים האבן ביי זיך א ליסטע פון אלע קינדער און זיכער מאכן אז מען קומט אן צו יעדן קינד, מען רעדט מיט יעדן און מען שמועסט מיט יעדן.

ביי די יונגערע פיתות איז פשוט אז מען דארף זיך אומגיין אייניג מיט יעדן. מען קען נישט אויסקלויבן די זעלבע פינף קינדער זיי זאלן אלץ זיין 'שבת טאטע' און 'שבת מאמע', וואס איז שולדיג דער קינד וואס האט נישט אזא שיינע קאליר האר? וואס איז שולדיג דער קינד וואס האט נישט אזא שיינע קאליר אויגן? וועגן דעם לאזטו אים אין די זייט? דער קינד האט דאך אויך א נשמה! דער קינד האט דאך אויך א הארץ! מען דארף אלץ געדענקען פון יעדן!

אפילו ביי די גרעסערע קינדער וואס עס איז נישטא א 'שבת טאטע' און 'שבת מאמע', אָבער ביי זיי איז דא דאס 'רעדן', געבן גוטע ווערטער (קאמפלימענטס) און רעדן פון זיי, - דאָרף מען אויך געדענקען אז אלע קינדער מוזן זיין אייניג.

מיט'ן אייבערשטנס הילף זענען מיר ממשיך מיט'ן שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, זונטאג פרשת כי תבא, שנת תשפ"ג לפֿרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

ביי אנדערע בחורים איז גארנישט אנגעצייכנט

מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל ליב האבן אלע קינדער!

איך גיי ענק דערצייילן א זאך וואס איך האב געטון אין די ישיבה וואו איך בין געווען איינגעשטעלט פאר איך האב געעפנט אונזער ישיבה. אין יענע ישיבה האבן געלערנט הונדערט בחורים, האב איך אויפגענומען א אינגערמאן, מיין חבר, ער זאל האבן ביי זיך א ביכל מיט די נעמען פון אלע בחורים פון ישיבה, און איך האב אים געזאגט: "דיין דזשאב איז, דו דארפסט יעדן טאג גריסן יעדן בחור, און איינמאל א וואך מוזטו האבן מיט יעדן בחור א שיינע שמועס".

איך האב אים געזאגט: "מאך זיך א צייכן ביי יעדן בחור מיט וועם דו האסט שוין געמאכט א שמועס און איך גיי דיר ווייזן אן אינטערעסאנטע זאך". עס איז אריבער געגאנגען צוויי וואכן, האב איך איבער געקוקט זיין ביכל און איך האב אים געוויזן: "קוק, ביי אסאך בחורים איז אנגעצייכנט עטליכע טשעקס, מיט זיי האסטו אסאך פארברענגט, ווידער ביי אנדערע בחורים איז גארנישט אנגעצייכנט, עס איז דיר אפילו נישט אויסגעקומען זיי צו גריסן".

קינד בין איך אזוי געווען, זאל איך זיך ש'עמען דערפון? - איך האב דאך גארנישט געטון אז דאס זאל אזוי זיין! ווען איך בין א פתח ב' אינגל, האט מען געבויט פאר מיר א הויכע שטיל ביזן הימל, מיט קעסטלעך, איך האב גארנישט געדארפט טון, איך בין געזיצן אויפ'ן שטיל און איך האב געהאט באדינערס מיט משרתים, מען האט מיר נאכגעוואקט א גאנצן טאג; די מלמדים האבן דאס צוגעלאזט, און ברונן השם אז איך האב קיינעם נישט געטשעפעט.

ווען מיינע קינדער קומען אהיים פון פארק דערצייילן זיי אז עס איז דא א פירער אויף דעם גאס, דער פירער פארט ארום מיט זיין בייק און ש'מייסט און קינדער, דאס איז זייער שרעקעדיג. אבער אויב דער פירער שטעלט זיך צו צום מלמד און לערערין איז עס גאר א מעלה, דער מלמד און די לערערין קען נעמען דעם פירער פאר זיך, ער זאל ארבעטן מיט אים צוזאמען, און צוזאמען וועט מען ברענגען אלע קינדער צום אייבערשטן.

א מלמד מיט הארץ

איך האב זייער מורא פון איין זאך, אזוי ווי דער מוסד ווערט גרעסער, ווערט עס סיסטעמאטיש, עס איז נישטא מער קיין הארץ, דערפאר בעט איך ענק, עס זאל בלייבן היימיש, אין ענגליש רופט מען "אן פראפעשענעל".

די חדר און שולע איז נישט דער בילדינג וואס מיר האבן, עס איז נישט די שיינע ארטס און קרעפטס און ביכלעך וואס מען שיקט אהיים, די חדר און שולע איז דער מלמד'ס הארץ און די לערערין'ס הארץ.

עס איז דא מלמדים וואס שיקן אהיים מיט די קינדער סוף וואך גאנצעטע ביכער. קיינער זאל זיך נישט באליידיגן וואס איך זאג יעצט, איך זאג עס פאר יעדן איינעם; גלייך ווען מיינע קינדער קומען אהיים מיט די ביכער פון חדר און שולע, גייט עס גלייך אין מיסט... [אונדאי לייגט מען עס נישט גלייך אין מיסט, איך מיין צו זאגן אז מען קוקט נישט אויף דעם], די ביכער וואס מען ברענגט אהיים זענען מיר בכלל נישט אינטערעסאנט, מיר איז אינטערעסאנט אז דער מלמד האט ליב מייין קינד און מייין קינד האט אים ליב, דאס איז מיר אינטערעסאנט! און אויב דער מלמד האט נישט ליב מייין זון,

אדער מייין זון האט נישט ליב דעם מלמד - וועל איך אפיר נעמען דעם מלמד, פֿרעגן וואס גייט פֿאר.

אין שולע מוז מען מאכן ארטס און קרעפטס, און מען דארף קאלערן, ווייל מען מוז דאך אנפילן דעם טאג, אבער דאס איז דער עיקר? - ניי! דער עיקר איז דאס הארץ פון די לערערין צו די קינדער, זי לערנט זיי אויס אז עס איז דא א באשעפער, און זי הערט אויס וואס זיי רעדן, זי בויט אויף זייער זעלבסט זיכערקייט, זי לערנט אויס אידישע מידות, אז מען דארף האבן דרך ארץ פאר עלטערן, און מען דארף מכבד זיין טאטע מאמע.

דער ריכטיגער וועג אנהייב יאר

מיר שטייען יעצט אנהייב פון א נייע יאר אין שולע, וועלן מיר רעדן וואס איז דער ריכטיגער וועג ווי אזוי אנצוהייבן דעם יאר מיט קינדער.

אנהייב יאר, כאטש די ערשטע צוויי דריי וואכן, דארף מען זיין מער שטרענג. וואס מיינט שטרענג? אביסל פארמאל (אויסערליך), אבער עס מיינט נישט שרייען, קוויטשן, דערשרעקן און אריינטראגן אין א טונקלע שטוב, חס וחלילה, אונזערע קינדער זענען וואוילע קינדער, מען טאר דאס נישט טון.

שטרענג מיינט, דער מלמד און די לערערין האלטן זיך א טריט אנוועק פון די קינדער, עס איז נישטא דאס זיך חבר'ן, מען זאגט פאר די קינדער נאכאמאל: "איך האב דיר געהייסן זיך אוועקזעצן", "איך האב דיר געהייסן זיך אוועקזעצן", "מען קען נישט רעדן ווען א רבי רעדט", "אז איך זע ווי מען רעדט, וועל איך מוזן נעמען א צעטל און עס אויפשרייבן", און נאכן אפשרייבן יענעמ'ס נאמען דארף מען גארנישט טון מיט דעם צעטל...

שטרענג מיינט נישט שרייען, סטראשענען און ארויסווארפן, מערסטנס קען מען זאגן פאר א קינד: "גיי צו די אפיס", אבער דאס איז אויך נישט קיין לפתחילה, דאס טוט מען נאר ווען מען האט שוין נישט קיין אנדערע ברירה.

אויב א מלמד און לערערין ווייסט אינעווייניג ביי זיך אז 'מען גייט מיר פאלגן' און 'מען דארף מיר פאלגן', וועט מען טאקע

פאלגן.

אנפאנג יאר איז מען מער פארמאל, אבער שפעטער ווערט מען שוין אביסל היימיש, מען לאכט שוין מיט מיט די קינדער, און מען קען שוין גרינגער צוריק מאכן עס זאל ווערן סדר, מען רופט זיך אן: "אלע קינדער זעצן זיך אוועק, איינס... איך זע אז איך דארף שוין זאגן צוויי..."

אבער אויב מען הייבט גלייך אן דאס יאר אלס חבר, מען געבט שפילצייג און מתנות פאר די קינדער, קען מען עס נישט אפשטעלן און צוריק מאכן סדר.

אבער אפילו אנהייב יאר, ווען מען טרעפט - א קינד וואס איז וואויל - פריוואט אינדרויסן פון פתח, זאגט מען אים: "דו ביסט א וואוילער אינגל, איך זע אז מיט דיר וועל איך שוין נישט דארפן זיין שטרענג א גאנץ יאר, ווייל דו ביסט זייער וואויל".

רעדן פון ש'כר וענש' און 'תשובה'

אייער פון די מלמדים האט מיר געפרעגט, עס קומט דאך באלד ראש השנה, ווי אזוי רעדט מען צו קינדער פון ש'כר וענש?

וואס איז בכלל די שאלה?! אונדאי דארף א קינד וויסן אז עס איז דא א גהינום! און דאס לערנט מען נישט נאר 'חודש אלול', דאס לערנט מען א גאנץ יאר, חשון, כסלו, טבת, שבט, אדר און ווייטער.

דאס זאלט עטץ וויסן, קיינער קען נישט גיין קעגן די תורה, איינע פון די דרייצן אני מאמין'ס איז, ווען א מענטש טוט א מצוה באקומט ער ש'כר, און ווען א מענטש טוט אן עבירה איז דא גהינום, אויב איינער קומט דיר זאגן אז עס איז נישטא קיין גהינום, איז ער אן אפיקורס!

דעריבער איז נישט די שאלה אויב מען זאל דאס זאגן פאר די קינדער, אונדאי דארף מען דאס זאגן פאר קינדער, די שאלה איז נאר פון וואס צו רעדן מער; אז מען רעדט צו קינדער 'נאר פון גהינום', ווערן די קינדער מיואש, זיי טראכטן 'איך גיי שוין סיי ווי פלאקערן אין גהינום'.

דערפאר דארף יעדער מלמד רעדן צו די קינדער פון ש'כר וענש, און פון אלע דרייצן אני מאמין'ס - וואס זענען די דרייצן עקרין פון א איד, אבער מען קען נישט צופיל רעדן 'נאר' פון גהינום.

מען וועט זיך נאך אסאך אפֿרוען

געדענקט, יעדער איינער מוטשעט זיך, אבער אז מען טוט פאר יענעמ'ס קינדער, מען טוט פאר'ן אייבערשטן, מען העלפט דעם רב'ן בויען די מוסד, דערלייגט מען נישט! מען וועט זיך נאך אסאך אפֿרוען אין לעבן, דאס ביסל וואס מען לערנט מיט די קינדער, וועט נישט אנוועקנעמען פון ענקער מנוחה.

דער אייבערשטער זאל ענק בענטשן, עטץ זאלטס האבן אסאך העלחה, א כתיבה ונתימה טובה און א גוט געבענטשט יאר, אמן.

הינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף הינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 2-4-1

- שמעו ותחי נפשכם -

דאווענען אויף די ריכטיגע וועג

אגב וויל איך זאגן, פאריגע וואך פרייטאג בין איך אריבער איינע פון די יונגערע פיתות און איך האב ארויס געהערט א רעקארדירונג וואס א מלמד האט אריין געזאגט פונעם דאווענען און אני מאמין; איך האב שוין דעמאלט געוואלט זאגן אבער איך האב פארגעסן. איך מיינ אז עס איז אביסל צו שנעל, די קינדער ווייסן אפילו נישט וואס זיי זאגן, איך וואלט נישט געקענט מיטזאגן די ווערטער.

מען דארף נישט אויסציען דאס דאווענען, אבער צו שנעל אז מען זאל ממש נישט קענען אטעמען, קען מען אויך נישט, איך מיינ מען זאל איבערמאכן די רעקארדירונג, אז די ווערטער זאלן ווערן ארויסגעזאגט שטייט.

עס איז נישטא וואו זיך צו יאגן, העכסטנס אויב מען האט נישט קיין צייט צו דאווענען רואיג, זאל מען אראפ נעמען א שטיקל פונעם דאווענען; ווען מען דאווענט מיט די קינדער דארף עס געזאגט ווערן אויף די ריכטיגע וועג.

מען דארף לערנען אלע אני מאמין'ס און רעדן פון שִׁכַר וְעָנָשׁ, אז דער אייבערשטער באצאלט שִׁכַר אויב מען טוט גוט, און אויב מען טוט נישט גוט - איז דא עונשים, אבער מען דארף אויסלערנען די קינדער אז אויב מען האט געטון אן עבירה, קען מען תשובה טון!

עס איז דא פלעצער וואס מען לערנט נאר פון 'גהינום' און מען זאגט נישט אז עס איז דא אַזאַ זאַך ווי 'תשובה', דאס טאר נישט זיין. קינדער דארפן ווייסן, אויב דו טוט א מצוה - באקומסטו שִׁכַר, און אויב דו ביסט פליישיג און דו עסט ווען קיינער זעט נישט - א מליכגע טשאקאלאד, באקומסטו גהינום, אבער דו קענסטו תשובה טון!

אויב די קינדער וועלן פֿרעגן: "מען קען דאך תשובה טון, דער אייבערשטער איז דאך מוחל?" דארף מען זיי אויך אויסלערנען אז אויב א מענטש זאגט: "איך וועל טון אן עבירה און איך וועל איך תשובה טון", איז עס שוין איינגעשטעלט, ווייל ווער זאגט אז דו גייסט נאכדעם בכלל וועלן תשובה טון.

אבער דאס איז זיכער אז מען מוז רעדן צו קינדער פון שִׁכַר וְעָנָשׁ.

בריוון פון הינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

ווי אזוי שטעלט מען איין דרך ארץ אין קלאס, אן שלאגן?

שאַלָּה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין א מלמד שוין זיבן יאר צום גוטן, איך לערן מיט די קינדער און איך בין ברוך השם זייער מצליח. איך וויל נישט שטערן און אוועקנעמען די טייערע צייט פונעם ראש ישיבה שליט"א, אבער איך שפיר אז איך בין א שליח ציבור פון די 42 קינדער וואס לערנען ביי מיר, און איך טאר זיך נישט צוריק האלטן פון פֿרעגן.

דאס איז איבער דעם ענין פון שלאגן קינדער, איך פארשטיי אז דער ענין איז זייער פארדרייט געווארן ביי מלמדים, סיי אז מען האט געשלאגן פון בעס אן דעם וואס דאס קינד זאל אפילו ווייסן פארוואס ער כאפט, און סיי אז מען האט געשלאגן קינדער ווייל זיי האבן נישט געקענט דאס לערנען אדער פאר'ן זיך

כחה פארט שוין אויף רעדער.

איך וויל הערן פונעם ראש ישיבה שליט"א וואס צו טון די קומענדיגע יאר הבא עלינו לטובה, וואס איז די ריכטיגע וועג זיך צו פירן מיט דעם, איך הער אז דער רבי האט נישט געלאזט שלאגן.

יישר בוח פאר אלע שיעורים, בריוון, און אלעס.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת חקת, ז' תמוז, שנת תשפ"א לפרט קטן

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

געב אכטונג נישט צו שלאגן קיין קינדער, ווייל דער הייליגער רבי האט זייער מקפיד געווען מען זאל נישט שלאגן קינדער. בדרך כלל, ווען קומט אויס א מלמד זאל שלאגן קינדער? ווען דער מלמד איז גערנוועז און

אנגעצויגן, ער איז נישט געשלאפן געהעריג
ביינאכט, ער איז הונגעריג וכדומה, דעמאלט
פאסירן די אלע מעשיות פון שלאגן קינדער
השם ישמרינו; קינדער פרובירן אויפצורעגן
דעם מלמד, זיי טוען ווילדע זאכן, זיי ווילן
זען אויב עס גייט זיי געלונגען אויפצורעגן
דעם מלמד; אויב דער מלמד פארלירט זיך
און שלאגט די קינדער - דאן האט ער אלעס
פארלוירן, ווייל די קינדער זעען אז מען קען
אים אויפֿרעגן און אים ארויסנעמען פון די
גלידער, גייען זיי ווייטער אויף דעם וועג,
די פעטש שטעלט זיי נישט אָפּ.

דעריבער ווערט געפֿסקנט אין שלחן
ערוף (יורה דעה סימן רמה, סעיף יח) אז א מלמד טאר
זיך נישט מסגף זיין; מען דארף גוט עסן און
גוט שלאפן, זיין זאט און אויסגערוט, פֿדי
צו האבן אייזערנע געווען פאר די קינדער.
א מלמד וואס איז גוט אויסגערוט און
גוט זאט, ווען א קינד וויל אים אויפֿרעגן
- פארלירט ער זיך נישט, ער ווערט נישט
געוועז, ער שלאגט נישט, אָדער מאכט
ער זיך ווי ער זעט נישט. רוב מאל איז
דאס די וועג מיט די קינדער וואס זוכן צו
אויספרובירן דעם מלמד, מען זאל זיך מאכן
ווי מען זעט נישט, מען זאל ווייטער אנגיין
מיט די סדר היום, און ווען דער קינד זעט
אז ער האט נישט מצליח געווען - הערט
ער אויף צו שטערן, און ווען מען דארף
יא זאגן, מען קען נישט פארזען - דעמאלט
געבט מען א קנס אָדער באַקומט נישט דער
קינד א גוטע זאך וכו'; אָבער ער שלאגט
נישט, ער האלט זיך רואיג.

די שטערקסטע זאך וואס א מלמד קען
טון מיט קינדער וואס מען דארף זיי לערנען
דָרף אָרץ וכדומה - איז נישט ארויסלאזן ביי
הפֿסקה; מען הייסט זיי בלייבן זיצן אין כּתה
דורכאויס די צייט וואס די קינדער גייען זיך
שפּילן, דאס שטעלט א קינד אין פֿלאַץ.
פארשטייט זיך דער קינד וועט פרובירן
אלע מיטלען צו קענען גיין שפּילן, ער

וועט שרייען, ער וועט וויינען און פארפירן,
אָבער אז דער מלמד בלייבט שטארק, ער
ווערט נישט פארלוירן, ער זאגט דעם קינד:
"היינט האסטו געשטערט די כּתה, קענסטו
נישט ארויסגיין שפּילן", "היינט ביסטו
געווען נישט דָרף אָרץ דיג - וועסטו בלייבן
דא"; דער קינד וועט וויינען, ער וועט
ווילדעווען אָבער ער וועט זיך באַרואיגן
און ביז אָפּאר מאל וועט ער פארשטיין אז
ער דארף זיך פירן מיט דָרף אָרץ.

נאך א וויכטיגע זאך צו וויסן, מען טאר
נישט ווייזן פארלוירנקייט פאר די קינדער.
אז דער קינד הייבט אן פארפירן, ער קען
נישט נעמען די עונש, די קנס וכו'; אז דער
מלמד ווערט שוואך און ער זאגט פארן
קינד: "אוקעי, יעצט קענסטו גיין, איך
בין דיר מוחל", האט דער מלמד פארלוירן
אלעס, ער האט גארנישט אויפגעטון; די
קינדער דארפן וויסן אז א ווארט פונעם
מלמד איז א ווארט, אז מען האט אים
געזאגט בלייבן אין כּתה בלייבט עס אזוי,
מען זאגט רואיגעהייט פארן קינד:
"מארגן וועסטו קענען גיין שפּילן".

פארשטייט זיך מען דארף האבן שכל,
מען דארף וויסן ווי איין און ווי אויס; ווען
יא צו געבן אן עונש און ווען נישט; נישט
אויף יעדע זאך געבט מען אן עונש, אָבער
ווען מען געבט שוין יא, דארף מען זיין
זייער שטארק מיט דעם.

עס איז זייער א גוטע זאך אז מלמדים
און מחנכים זאלן געבן פֿרסים, און מיט
דעם קען מען אויף אויפטון זיי מחנך זיין
אויף דָרף אָרץ. די קינדער וואס זענען דָרף
אָרץ דיג, זיי באַקומען, און א קינד וואס
פארפירט און פירט זיך נישט אויף אזוי
ווי מען דארף - ער באַקומט נישט די פֿרס,
פֿרסים איז א שטארקע מיטל פארן מלמד.
אויב א קינד שטערט די לימודים מיט א
זאך וואס ער האט געברענגט פון שטוב -

נעמט מען אַוועק די זאך און מען געבט דאס
נישט צוריק פאר אָפּאר טעג, אזוי לערנט ער
זיך אויס נישט צו שטערן מער, אפילו דער
קינד קומט וויינען און שרייען אז ער דארף
צוריק די שפּיל, לערנט מען אים אויס, מען
זאגט אים: "גיין, דו באַקומסט נישט צוריק
די שפּיל; האסט געשטערט דאס לערנען
וועסטו דאס נישט קענען האבן פאר א
וואך". אזוי און דאס גלייכן קען מען מחנך
זיין די קינדער, אָבער נישט שלאגן; שלאגן
איז בכלל נישט קיין חינוך, שלאגן מאכט
נאר ערגער, שלאגן ווייזט אז דער מלמד איז
שוואך און ער קען זיך נישט קיין עצה געבן
אין כּתה.

א מלמד דארף זיין זייער שטארק
שטענדיג געדענקען דעם כּלל וואס די
הייליגע חכמים זאגן (סוטה מא): "שמאל
דוחה וימין מקרבת", פון איין זייט זיין
שטארק, אָבער אין די זעלבע צייט - זיין
ווייך, ווייזן א שטארקע ליבשאפט פאר די
קינדער. דער מלמד דארף געדענקען אז די
כּתה איז נישט קיין תּפּיסה, די תּכלית איז
נישט איינצושפארן די קינדער, בינדן די
קינדער מיט קייטן, זיי זאלן שפּירן ווי זיי
זיצן אין תּפּיסה, די כּתה דארף זיין אין די
אויגן פונעם מלמד און ביי די קינדער - ווי
א פּאלאץ, די חדר איז די פּאלאץ פונעם
אייבערשטן; אין כּתה לערנט מען פונעם
אייבערשטן, דער מלמד דארף שטענדיג
רעדן צו די קינדער אז דער אייבערשטער
איז דא, אלעס איז ער, און ער איז אלעס.

אז מען שטעלט אַוועק די כּתה אויף דעם
אופן דארף מען בכלל נישט שלאגן.
דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט
מצליח זיין מיט די תּלמידים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת בלק תשפ"א)

צו באַקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (פרוייען) - שיעורים; מעשיות פון תּפּלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תּפּלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370